

Република Србија
ВИШИ СУД У УЖИЦУ
Кж1-178/22
4.11.2022. године
У ж и ц е

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У УЖИЦУ у већу састављеном од судија Верице Пантелић, председника већа, Љубише Р. Радуловића и Биљане Томовић, чланова већа, са референтом-записничарем Милијаном Костадиновић, у кривичном предмету окривљеног Глиша Видовића, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 1. Кривичног законика, одлучујући о жалби Основног јавног тужиоца у Ужицу, изјављеној против пресуде Основног суда у Ужицу ЗК бр. 605/21 од 01.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2022.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Основног јавног тужиоца у Ужицу, а пресуда Основног суда у Ужицу ЗК бр. 605/21 од 01.06.2022. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу ЗК бр. 605/21 од 01.06.2022. године, окривљени Глишо Видовић на основу члана 423 тачка 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП) ослобођен је од оптужбе за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 1. Кривичног законика (КЗ) јер није доказано да је учинио кривично дело за које је оптужен. Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио Основни јавни тужилац у Ужицу, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У поднеску КТЖ број 157/22 од 27.09.2022. године Виши јавни тужилац у Ужицу предложио је да се жалба Основног јавног тужиоца у Ужицу усвоји као основана, првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Виши суд у Ужицу одржао је седницу већа у смислу члана 511 ЗКП на којој су размотрени целокупни списи предмета заједно са побијаном пресудом која је испитана у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби у смислу одредбе члана 451 став 1. ЗКП, па је по оцени жалбених навода и предлога Вишег јавног тужиоца у Ужицу изнетог у поднеску нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом јавног тужноца првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2. тачка 2. ЗКП са образложењем да су разлози пресуде противречни изреци, дати разлози о одлучним чињеницама су нејасни и у знатној мери противречни, а изостали су разлози о чињеницама које су предмет доказивања. Осим паушалног навођења законског основа побијања због битних повреда одредаба кривичног поступка, а без конкретизовања у чему се такве повреде састоје, из садржине жалбе произилази да се оспорава правилност закључка првостепеног суда изнетог у погледу одлучних чињеница које се тичу кривичног дела за које је окривљени оптужен и кривнице окривљеног за то кривично дело, а што суштински представља жалбени основ који се односи на утврђено чињенично стање што се као основ изјављивања жалбе и наводи.

По налажењу Вишег суда правилно је првостепени суд ценио изведене доказе појединачно и у њиховој међусобној вези, како то налажу одредбе члана 419 став 2. ЗКП, па је доводећи исте у везу са одбраном окривљеног у потпуности утврдио све чињенице од значаја за одлучивање у овој кривичној ствари, на основу чега је изведен правилан закључак да није доказано да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци побијане пресуде.

Стога су жалбена побијања утврђеног чињеничног стања оцењена неоснованим, обзиром да је првостепени суд свестрано и пажљиво оценио доказе у поступку, у смислу члана 16 став 2. ЗКП са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете и које иду у корист окривљеног, што је све предмет разлога побијане пресуде и на основу те оцене доказа донео правни закључак који је правилан да није доказано да је окривљени учинио кривично дело на угрожавању сигурности оштећеног, због чега су изнети жалбени наводи којима се у суштини даје оцена изведених доказа са становишта оптужбе морала бити оцењена неоснованим.

У одбрани окривљени не признаје да је извршио кривично дело и у складу са одбраном су дати наводи сведока присутних са окривљеним током обављања телефонског разговора Љиљане Топаловић, Влада Ристановића и Николе Бошковића, чиме одбрана окривљеног није оповргнута ни обеснажена изведеним доказима. Садржину телефонског разговора суд врши у анализи исказа сведока Јелене Стакић и правилно на страни 11 побијане пресуде утврђује да само на основу доказа датог исказа овог сведока у одсуству других доказа није се могао извести закључак о несумњивом постојању чињеница којима се доказује постојање обележје кривичног дела за које се окривљени оптужује упућених вербалним путем, а да се односе на сигурност оштећеног.

Окривљеном се ставља на терет да је дана 27.07.2021. године око 13,00 сати у телефонском разговору окривљеног као председника Синдиката "Слога" са сведоком Јеленом Стакић која се налазила на свом радном месту у канцеларији правне службе Привредног друштва "Путеви Ужице" АД, а у вези приступнице радника тог привредног друштва наведеном синдикату, рекао сведоку да поздравни менаџмент фирме и да им пренесе да је он лак на обарачу, те да је тиме угрозио сигурност оштећеног Лека Корићанца тадашњег директора тог привредног друштва и тако учинио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 1. КЗ.

Сведок Јелена Стакић доследно током поступка указује да су речи окривљеног у том телефонском разговору биле да поздравни менаџмент компаније и да ће он и даље да пише пријаве и да је он оно што се каже лак на обарачу. Указује сведок да окривљени

није у том телефонском разговору именовано оштећеног, а да је о току и садржини телефонског разговора упознала оштећеног који је од ње тражио да све то пријави полицији.

Менаџмент привредног друштва чинило је у то време више извршних директора, а супротно наводима сведока Јелене Стакић оштећени на главном претресу износи да му је пренето да су речи окривљеног упућене менаџеру фирме, а не менаџменту привредног друштва, а како је раније једино он од свих лица био у контакту са окривљеним да је закључно да исте речи представљају претњу која се односи на њега лично.

Чињенично представљање оптужбе за постојање претње по оштећеног одступа од целне садржине разговора по наводима сведока Јелене Стакић и речи претње за које се окривљени оптужује извлачи се из контекста садржине разговора по наводима сведока, формирајући садржину коју није ни сведок навела да је на тај начин чула од окривљеног, нити се у одбрани окривљеног и у наводима сведока из његовог окружења, присутних у време телефонског разговора, указује на постојање тако употребљених речи.

За постојање кривичног дела које је предмет оптужбе мора се доказати у поступку да претња која се упућује мора бити објективно остварљива и подобна да створи страх код оштећеног са последицом на угрожавању његове сигурности, манифестоване у осећају несигурности и страха оштећеног оцењених у целокупној садржини конкретног телефонског разговора. У поступку нема доказа да се окривљени обраћао сведокињи претећи оштећеном као директору, помињање менаџмента предузећа које у то време броји више извршних директора, поред оштећеног не опредељује ни код сведока да се речи односе на оштећеног, а закључак да само због претходног контакта између оштећеног и окривљеног, који је због начина међусобног обраћања био пријављен полицији од стране оштећеног, супротно жалбеним наводима, а по правилном закључку првостепеног суда, не може водити доказаности постојања обележја кривичног дела у речима окривљеног које упућује сведокињи у том телефонском разговору, нити су у кривичноправном смислу имале потребан квалитет озбиљности да би се могло говорити о доказаности кривичног дела за које је окривљени оптужен.

Стога је правилно по налажењу Вишег суда закључно првостепени суд да нема доказа у поступку на којима би се са потпуном извесношћу могло закључити да је окривљени учинио кривично дело угрожавања сигурности из члана 138 став 1. КЗ и правилно на основу члана 423 тачка 2. ЗКП окривљеног ослободио од оптужбе.

Цењени су и остали наводи из жалбе јавног тужиоца, па Виши суд налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка, посебно што се у жалби не указује на нове чињенице или доказе који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку.

Из изнетих разлога, а на основу члана 457 ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Референт-записничар
Милијана Костадиновић

